

gezelschap's zomers nog hoogtij vieren. Gele Plompen, Fontein- en Vederkruiden, Veenwortel en Watergentiaan, Waterranonkels in vijf soorten, Hoornblad, Waterviolier, Kikkerbeet Holpijp, Sterrekroos.

Witte Waterlelies zijn in Z. Limburg alleen aan-geplant. Lidsteng en Krabbeschaar zijn hier tot nu toe niet waargenomen.

Watergentiaan groeit nog in een plas langs de Maas tegenover 't kasteel Oost. 't Is een fraai gewas, op kleine Plompen gelijkend en in al haar organen biologisch zeer merkwaardig. De vruchten blijven in den kelk ingesloten en rijpen onder water. Door verslijming laten zij van den steel los en blijven op 't water drijven. De schijfvormige zaden zijn aan den rand met straal-vormig uitstaande bolle, luchthoudende cellen voorzien, waardoor ze kunnen zwemmen en gemakke-lijk tusschen de veeren van watervogels geraken, om zoo verder verspreid te worden. Ook de zaden laten los door verslijming van den vruchtwand, of wel, deze wordt door insecten aangegeten.

In de randen der poelen handhaven zich forsche gewassen, die al reeds met den voet in 't water stonden: Egelskop, Kalmoes, Lisch en Lischdodde, Waterweegbree. Ze zijn echter overal elders in ons gewest even sterk vertegenwoordigd als in 't Maasgebied.

Maar Zwanebloemen en Pijlkruid zijn tot 't Maasdal beperkt. Wel zijn ze hier tal-rijk en zoo zoo schoon van vorm en zuiver van kleur, dat ze ieders bewondering wekken. Ze worden door dichters en toonkunstenaars wel niet zoo bezongen als de Waterlelies, maar in de schilder-en tuinkunst zijn ze hoog gewaardeerd. In andere werelddeelen worden ze gekweekt voor de knol-vormige wortelstokken, die een belangrijk voedsel leveren. In heel diep water kunnen beide ook tot 2 meter lange, smalle zwembladen vormen, maar bloeien dan niet.

Groote Watereppe. Alweer een onzer mooiste wilde planten, die verdwijnen gaat. Drie jaar geleden stond er bij de Walengriend nog een moerasje vol van. Meterhooge stengels met groote, gevinde bladen en witte bloemschermen, die even druk door insecten bezocht werden als Bereklaauw. Men zag er opvallend veel groengouden Muskus-torren. Zij komt uitsluitend in poelen langs de Maas en in halfafgesloten oude Maasarmen voor. In M. en N. Limburg schijnt ze nog niet zoo zeldzaam te zijn. In de prov. Luik en Belg. Limburg is ze ook al sterk verminderd.

Toen de plassen ondieper werden en ten slotte geheel uitdroogden, vestigden zich in de kuilen Aardbeiklaver en Poleimunt, o.a. te Oost; in het Heugemerbroek, in de Droge Dreis tusschen 't station Gronsveld en Maarland en bij den Preiepoel (Prelepoel). Wij zullen ze straks ook nog bij Geul en Elslou ontmoeten, maar nooit buiten 't Maasgebied. Ze worden steeds meer door grassen verdrongen. Veenwortel kon blijven bestaan, omdat ze zich in den oevervorm kon veranderen.

Heksenmelk is ook tot 't Maasdal beperkt. Zij gaat wel op den Pietersberg over, zoowel op de oost- als de westhelling en op 't stort van de ENCI. Bij 't Voogdijgesticht te Heer is zij met Maaskiezel aangevoerd, evenals langs den Maas-spoorweg en 't Kanaal.

Te Oost (Eijsden) groeit ze tusschen Roede-Wolfsmelk, die er van te onderscheiden is, doordat bij deze de grootste bladbreedte onder, bij de eerste boven 't midden ligt.

Bij Roosteren en Linne groeit ook Zand-Wolfsmelk er bij. Hierbij ligt de grootste bladbreedte ook boven 't midden. Bij Heksenmelk zijn de honigklieren halfmaanvormig met spitse punten; bij Zand-Wolfsmelk half cirkelvormig zonder spitse punten. Kleur en vorm der bladen kunnen bij beide soorten verschillen.

Heksenmelk schijnt hier alleen voor te komen in den vorm met korreltjes op de zaaddoozen (*f. mosana* Lejeune). Men dient erop te letten, of mis-schien de type met gladde zaaddoosjes toch ook aanwezig is.

Te Oost kan men ieder jaar een onzer mooiste rupsen aantreffen, n.l. van den Wolfsmelkpijl-staart; bruinrood met groene, zwarte en gele rin-getjes en stippels. (Wordt vervolgd).

REMARKS ON NEW OR LITTLE KNOWN INDOMALAYAN MOTHS (LEPID. HETEROC.). II.

By Prof. Dr. W. ROEPKE, Wageningen.

4. *Trypanophora argyrosipila malayana* n. subsp. (Fam. Zygaenidae, subfam. Chalcosiinae): fig. 2.

In his valuable paper on the Oriental Chalco-siinae (Arch. Naturg. 88, A/11, 1922, p. 20 sep., Hering considers *Tr. argyrosipila* Wlk. as a distinct species, or if it might prove to be a sub-species, it should be associated with *atkinsoni* Moore rather than with *semihyalina* Koll. These two latter species are treated by Hering as pro-bably different, whereas Jordan in Seitz 10, 1907, p. 15, unites them as synonyms. They are known from Continental Asia only, *argyrosipila* from Honkong and Canton.

Now, I have a small series of a *Trypanophora* from East Java which, if Hering's view is cor-rect, may belong to *argyrosipila*, as a subspecies, if it is not distinct from it. The diagnosis runs as follows:

♂. The wings greatly hyaline, in forewing only the apex, the outer margin with a projection between veins 1c and 2, the space below vein 1a + b with a projection towards cell, black. The veins covered with black scales. In the hindwing, the upper part, above media, is darkly scaled. An-tennae strongly bipectinate, blackish. Head and thorax golden yellow, the latter striped with dark brownish black. Abdomen golden yellow, with the anterior borders of the segments black, broadened in the dorsal line. The underside of the wings shows a covering with light yellow scales in cell 1 of forewing and on hindwing in cell 7 and

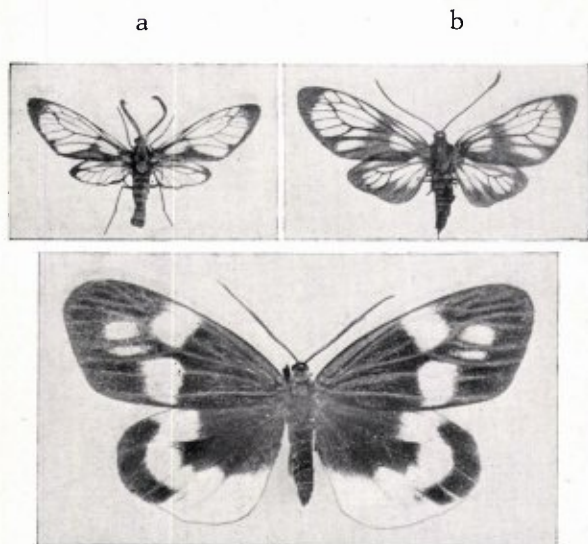

Fig. 2.

Trypanophora argyrospila malayana n. subsp.
a ♂ (holotypus), b ♀ (allotypus). About n.s.

Fig. 3.

Euxanthopyge toxopei n. sp.
♀ (holotypus). About n.s.

adjacent part of discal cell. On the upperside, traces of this coloration may be seen by transparency.

♀. Larger, more robust and darker than the ♂. Dark greyish or black, both wings partially hyaline. Antennae more slender, not white banded, head, thorax, and legs glossy bluish, mesothorax with the pleurites beautiful crimson. Scutellum and postscutellum bordered with yellow. The first 5 of 6 abdominal segments as in *argyrospila* and allied species or forms, cell 7 in hind wing slightly yellowish. Underside of wings glossy bluish. In several of the specimens, a three-jointed ovipositor is more or less protruding.

1 ♂, 29 mm, holotypus; 7 ♀♀, 35—36 mm, allotypus and paratypes.

Locality: Blawan, Mt. Idjen, about 1000 m, Dec. 1938, leg. Lucht.

5. *Euxanthopyge hexophthalma* M. Hering, l.c. p. 62 ♀, pl. 1, f. 1 ♀: Minahassa (doubtful, or New Guinea?).

The Wageningen collection has 2 ♀♀ from Tondjambu, Central Celebes, 800 m, July 1936, leg. Toxopeus, which agree fairly well with Hering's description and figure.

One of them has a slight indication of a rounded light patch in cell 3 of forewing. They measure 49 and 54 mm. They confirm that the habitat of the only ♀ type specimen: Minahassa (leg. Platen 1886) is correct.

6. *Euxanthopyge toxopei* n.sp.: fig. 3.

♀. Much alike the preceding one, but somewhat larger, the white patches on forewing larger, more

quadrate, with two smaller white patches in cell 2 and cell 3. In hindwing, a broad white band is developed being connected with the entirely white anal area. Patagia and the small anal tuft orange yellow. Body otherwise black, with some bluish gloss. The hindwing prove to be a little broader and more rounded than in the preceding species. The venation is practically the same, though there may be slight differences in the outer angles of discal cell in hindwing.

♂ unknown.

2 ♀♀, 55 and 59 mm, the latter holotypus.

Locality: Tondjambu, 800 m, Central Celebes, July 1936, leg. Toxopeus.

(To be continued.)

PARASITAIRE KEVERSCHIMMELS UIT ZUID-LIMBURG.

Onder de minst bekende organismen in ons land mogen zeker wel gerekend worden de Laboulbeniales of parasitaire keverscimmels. Over het algemeen heerscht de indruk, dat zij tot de zeer zeldzame verschijningen behooren. De aparte plaats, die zij innemen, blijkt voldoende uit de literatuur. Neemt men de moeite deze na te slaan, dan blijkt dat, afgezien van het reuzenwerk van Roland Thaxter, slechts sporadisch melding gemaakt wordt van deze orde van fungi. De enkele handboeken over de systematiek, morphologie en biologie der fungi in het algemeen, bepalen zich tot citaten naar Thaxter en ook van de meer speciale literatuur valt zeer weinig te vermelden.

Nu is het werk van Thaxter van zulk een omvang en het aantal door hem beschreven soorten zoo enorm (bij de 800), dat het haast onmogelijk lijkt, hier nog iets aan toe te voegen.

Thaxter heeft toegang gehad tot alle belangrijke kevercollectie's ter wereld, heeft materiaal ontvangen van tal van vooraanstaande verzamelaars, verspreid over den geheelen aardbol, heeft zelf groote reizen gemaakt en bracht de geweldige hoeveelheid materiaal, aldus verzameld, met een uitzonderlijk teekentalent in beeld. Wie zijn groote monographie aandachtig bestudeert, komt alras tot de ontdekking, dat er nog heel wat steentjes ontbreken aan het door Thaxter opgetrokken gebouw. Vele soorten zijn slechts éénmaal gevonden in één exemplaar of zeer weinige en heel vaak niet in verschen toestand. Van vele soorten is de identiteit der gastheer niet bekend, tenslotte van het grootste deel de biologie slechts fragmentarisch, of in het geheel niet bekend en de begrenzing der soorten soms dubieus.

Het werk van Picard en Cépède heeft wel bewezen, dat als men een bepaald gebied bewerkt, ook nog heel wat nieuwe soorten voor den dag komen.

Vanzelfsprekend is het dan ook, dat waar Thaxter de groote lijnen heeft aangegeven, een goed inzicht in systematiek, verspreiding en biologie slechts verkregen kan worden door het systematisch doorvorschen van bepaalde gebieden.

Dit nu is tot op heden achterwege gebleven door